

บทที่ 5

สรุป วิเคราะห์ อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi - experimental Research) มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมส่งเสริมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังของพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะในนิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะในนิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ 48 คน โดยแบ่งเป็นพนักงานกลุ่มทดลองจำนวน 24 คน และกลุ่มควบคุม 24 คน ทำการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรม การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง โดยนำแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพ (Health Belief Model) เกี่ยวกับการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรค การรับรู้ความรุนแรงของโรค การรับรู้ประโยชน์ของการป้องกัน โรคมาประยุกต์ใช้ร่วมกับกระบวนการกลุ่มซึ่งเป็นกลวิธีให้ความรู้ในการจัดโปรแกรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง โดยการดำเนินกิจกรรมกลุ่ม 3 ครั้ง เพื่อให้พนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะเกิดการรับรู้เพิ่มขึ้น ในด้านการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาหูเสื่อมจากเสียงดัง การรับรู้ความรุนแรงของโรคประสาหูเสื่อมจากเสียงดัง การรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังเมื่อพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะมีการรับรู้ดีขึ้นจะส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังอย่างถูกต้องเพิ่มขึ้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ โปรแกรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือแบบสอบถาม ที่ผู้วิจัยได้ปรับปรุงมาจากของ สุนทรีย์ คำเพ็ง (2539) โดยปรับปรุงให้เข้ากับบริบทของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ ซึ่งเครื่องมือทั้งหมดได้รับการตรวจสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหาและความเหมาะสมของภาษา จากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน และนำไปตรวจสอบความเชื่อมั่น โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความเชื่อสุขภาพด้านสุขภาพเท่ากับ .72 ส่วนแบบสอบถามด้านพฤติกรรมได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .76 ทำการเก็บข้อมูลระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ ถึง เดือนมีนาคม พ.ศ. 2553 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปโดยใช้สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ไคสแคว์ และการทดสอบค่าที ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาพบว่าโปรแกรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังของพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะนิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ ผู้วิจัยสรุปผลตามวัตถุประสงค์ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นพนักงานเพศชายทั้งหมด จำนวน 48 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 24 คน และกลุ่มควบคุม 24 คน กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมส่วนใหญ่มีอายุมากกว่าหรือเท่ากับ 36 ปีขึ้นไป จำนวน 13 และ 14 คน คิดเป็นร้อยละ 54.77 และ 58.33 ด้านสถานภาพสมรส พนักงานในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสอยู่ จำนวน 16 และ 11 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 และ 54.17 ตามลำดับ สำหรับระดับการศึกษาพนักงานในกลุ่มทดลองส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 54.17 ส่วนกลุ่มควบคุม พนักงานส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 54.17 พนักงานในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ส่วนใหญ่มีระยะเวลาการทำงานมากกว่า 10 ปีขึ้นไป จำนวน 14 และ 13 คน คิดเป็นร้อยละ 58.34 และ 54.17 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีระยะเวลาการทำงานที่สัมผัสเสียงดัง เฉลี่ยเท่ากันคือ 8 ชั่วโมง/วัน ด้านแผนกที่ปฏิบัติงานพนักงานในกลุ่มทดลองปฏิบัติงานในแผนก BUNCHER และ CHOSER มากที่สุดคือแผนกละ 7 คน คิดเป็นร้อยละ 29.17 ส่วนกลุ่มควบคุม ปฏิบัติงานในแผนก CHOSER มากที่สุด จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 29.17 รองลงมาคือแผนก BUNCHER จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างของข้อมูลทั่วไปในด้านอายุ สถานภาพสมรส และการศึกษาระยะเวลาการทำงาน ระยะเวลาที่ทำงานสัมผัสกับเสียงดัง (8 ชั่วโมง/วัน) และ แผนกที่ทำงาน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยสถิติไคสแควร์ (Chi-square Test) พบว่าทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน ($\chi^2 = .19 - .85, df = 1, p = .33 - 1$)

2. หลังการทดลอง พนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังโดยรวม และรายข้อเพิ่มจากระดับต่ำ และระดับปานกลาง เป็นระดับสูง ($M = 3.82, SD = 0.84$) ส่วนพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.41, SD = 0.71$)

3. หลังการทดลองพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังโดยรวมและรายชื่อเพิ่มขึ้นจากระดับต่ำและระดับปานกลางเป็นระดับสูง ($M = 3.88, SD = 0.60$) ส่วนพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.45, SD = 0.80$)

4. หลังการทดลองพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังโดยรวมอยู่ระดับสูง ($M = 3.78, SD = 0.76$) ส่วนพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.60, SD = 0.77$)

5. หลังการทดลองพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังโดยรวมดีขึ้นจากระดับไม่ดีและระดับปานกลางเป็นระดับดี ($M = 1.69, SD = 0.62$) ส่วนพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 0.86, SD = 0.45$)

6. พนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่เข้าร่วมกิจกรรมการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง มีผลต่างคะแนนเฉลี่ยการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง ดีกว่าพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t_{96} = 9.28, p < .001$) สรุปได้ว่าโปรแกรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังของพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะมีผลทำให้พนักงานดังที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมตามโปรแกรมมีการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดีขึ้น

7. พนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่เข้าร่วมกิจกรรมการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังมีผลต่างคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความรุนแรง

ของโรคประสาหูเสื่อมจากเสียงดัง ดีกว่าพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม การส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ($t_{46} = 9.97, p < .001$)

8. พนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่เข้าร่วมกิจกรรมการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง มีผลต่างคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ประโยชน์ ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจาก เสียงดัง ดีกว่าพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้ เข้าร่วมกิจกรรมการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t_{46} = 8.433, p < .001$) สรุปได้ว่าโปรแกรมส่งเสริม การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังของพนักงาน โรงงาน ผลิตภัณฑ์โลหะมีผลทำให้พนักงานดังที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมตามโปรแกรมมีการรับรู้ประโยชน์ ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังจากเสียงดีขึ้น

9. พนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่เข้าร่วมกิจกรรมการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง มีผลต่างคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรม การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง ดีกว่าพนักงาน โรงงาน ผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วม กิจกรรมการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t_{46} = 10.38, p < .001$)

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาผลของโปรแกรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การใช้อุปกรณ์ ป้องกันอันตราย จากเสียงดังของพนักงาน โรงงาน ผลิตภัณฑ์โลหะ นิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. พนักงาน โรงงาน ผลิตภัณฑ์โลหะที่เข้าร่วมกิจกรรมการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง มีผลต่างคะแนนเฉลี่ยการรับรู้โอกาสเสี่ยง ของการเกิดโรคประสาหูเสื่อมจากเสียงดังระหว่างก่อนและหลังการทดลองดีกว่าพนักงาน โรงงาน ผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การใช้อุปกรณ์ ป้องกันอันตรายจากเสียงดังเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 2 ซึ่งเป็นผลมาจากพนักงานที่เข้าร่วม กิจกรรมได้มีกระบวนการประเมินความเสี่ยงด้านเสียงดังด้วยตนเองโดยผ่านการอภิปราย กลุ่มเกี่ยวกับสถานการณ์ของเสียงดังในโรงงาน ได้แสดงความคิดเห็นรวมทั้งรับฟังความคิดเห็น ของเพื่อนพนักงานในกลุ่มทำให้ทราบถึงสถานการณ์ของเสียงดังในโรงงานว่าแผนกใดบ้างที่มี เสียงดังเกินมาตรฐานและเป็นอันตรายต่อการได้ยิน โดยพนักงานบอกว่าเมื่อก่อนรู้สึกวุ่นวาย

ของตมมีเสียงที่ดังและก่อให้เกิดความรำคาญเฉย ๆ พอชินแล้วก็จะไม่เป็นไร แต่วันนี้ได้รู้ว่าแผนกของตมมีเสียงดังเกินมาตรฐานและเป็นอันตรายต่อหูทำให้เป็นโรคประสาทหูเสื่อมได้ และได้รวบรวมความคิดเห็น รวมทั้งความต้องการของกลุ่มพนักงานในเรื่องการจัดการเกี่ยวกับเสียงดังเพื่อเสนอให้กับทางโรงงานได้แก้ไขรวมทั้งวิธีการที่พนักงานสามารถที่จะปฏิบัติได้ด้วยตนเองในการป้องกันอันตรายจากเสียงดัง นอกจากนี้การแจ้งผลการตรวจสอบสภาพการได้ยินที่เคยตรวจในปีก่อน ๆ เปรียบเทียบกับผลการตรวจในปีปัจจุบันซึ่งมีพนักงานบางคนที่มีผลตรวจการได้ยินเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมรวมทั้งการแจกเอกสารแผ่นพับเรื่องเสียงดังพร้อมกับการทำวิจัยได้สรุปเพิ่มเติมในส่วนของเนื้อหาเกี่ยวกับโอกาสเสี่ยงของการเป็นโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังในส่วนที่ยังไม่ครอบคลุม ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้พนักงานเกิดการรับรู้ถึงโอกาสเสี่ยงของตนเองต่อการได้รับอันตรายจากเสียงดังเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สุภาพ ไชยนิษฐ์ (2542) ได้ทำการศึกษาผลของโปรแกรมการส่งเสริมพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากมลพิษทางเสียงของตำรวจจราจรในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าการได้รับข้อมูลว่าตนเป็นกลุ่มเสี่ยงที่จะได้รับอันตรายจากมลพิษทางเสียงในขณะปฏิบัติงานโดยการจัดอภิปรายกลุ่ม การแจกเอกสารให้ความรู้ และการร่วมรับรู้สถานการณ์มลพิษของเสียงในขณะปฏิบัติงานทำให้กลุ่มทดลองมีความเข้าใจและรับรู้โอกาสเสี่ยงที่จะได้รับอันตรายจากมลพิษทางเสียงในขณะปฏิบัติงานเพิ่มขึ้นและผลของ โปรแกรมส่งเสริมพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากมลพิษทางเสียงทำให้พนักงานมีพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงเพิ่มขึ้น และสอดคล้องกับการศึกษาของ ชัชฉณี คำภิบาล (2543) ที่ศึกษานิสัยการป้องกันอันตรายจากเสียงต่อหู ของคนงานโรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอพบว่า ในแผนกที่มีเสียงดังมากที่สุด พนักงานมีการใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงมากที่สุดเนื่องจากพนักงานมีการรับรู้ว่าคุณเองมีโอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมมากกว่าแผนกอื่น และสอดคล้องกับการศึกษาของ ทิพวัลย์ ไชยวงศ์ (2553) ที่ทำการศึกษาผลของโปรแกรมการสอนเน้นความเชื่อด้านสุขภาพต่อการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันแคะเมี่ยมเข้าสู่ร่างกายของนักเรียนหญิงกลุ่มเสียงพบว่า การให้ความรู้ว่าคุณเองเป็นผู้ที่มีโอกาสเสี่ยงต่อการได้รับแคะเมี่ยมเข้าสู่ร่างกายโดยกระบวนการกลุ่มจะกระตุ้นให้กลุ่มตัวอย่างได้รับความรู้เกิดความคิด ความตระหนัก รวมทั้งทำให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประสบการณ์ และสามารถปฏิบัติตนเพื่อป้องกันแคะเมี่ยมเข้าสู่ร่างกายได้และผลของ โปรแกรมการสอนเน้นความเชื่อด้านสุขภาพต่อการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันแคะเมี่ยมเข้าสู่ร่างกายของนักเรียนหญิงกลุ่มเสียงทำให้กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันแคะเมี่ยมเข้าสู่ร่างกายที่ถูกต้องเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการศึกษาของพรทิศา เถลิณวิภาส (2541) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยคัดสรรกับพฤติกรรมในการป้องกันโรคประสาทหูเสื่อมของคนงานโรงงานอุตสาหกรรม

ปัมโลหะ ในจังหวัดสมุทรปราการพบว่า การไปตรวจสมรรถภาพการได้ยินและการรับรู้ ผลการตรวจสมรรถภาพการได้ยินทำให้คนงานทราบถึงโอกาสเสี่ยงในการเป็นโรคประสาทหูเสื่อม จากเสียงดังมากขึ้นและมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันโรคประสาทหูเสื่อม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รวมทั้งสอดคล้องกับการศึกษาของ สุภาพร ชารเปี่ยม (2550) ที่พบว่า การตรวจสมรรถภาพการได้ยินเป็นประจำสม่ำเสมอทำให้คนงานเกิดความตระหนักในการป้องกัน ตนเองจากการสูญเสียการได้ยินมากขึ้น และการศึกษาของนิพนธ์ ชินานนท์เวช (2550) ที่ทำการศึกษาการส่งเสริมพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลของพนักงาน ที่สัมผัสฝุ่น และเสียงดังในโรงงานเชรามิกส์แห่งหนึ่งในจังหวัดสระบุรีโดยใช้กระบวนการกลุ่ม พบว่าสามารถทำให้กลุ่มทดลองมีคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงแตกต่างจากกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. พนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่เข้าร่วมกิจกรรมการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังมีผลต่างคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความรุนแรง ของโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังก่อนและหลังการทดลองดีกว่าพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์ โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกัน อันตรายจากเสียงดังเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 2 ซึ่งเป็นผลมาจากพนักงานที่เข้าร่วม กิจกรรมได้มีการอภิปรายกลุ่มเกี่ยวกับความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง รวมทั้ง การเล่าประสบการณ์จริงจากตัวแบบจริงของพนักงานที่มีผลการตรวจสมรรถภาพการได้ยินผิดปกติ ระดับรุนแรงและมีอาการของโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังซึ่งเป็นพนักงานที่มีลักษณะ การปฏิบัติงานเหมือนกับกลุ่มตัวอย่างและปฏิบัติงานมานานปี รวมทั้งการที่พนักงานได้ทำกิจกรรม เสี่ยงกระชิบโดยกิจกรรมเสี่ยงกระชิบเป็นการทำให้พนักงานมีการพัฒนาทักษะทางสังคมที่ดี มีความผูกพันต่อกัน เกิดบรรยากาศของการยอมรับ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในกลุ่ม เกิดความ ตระหนักถึงผลของการเป็นโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังทำให้พนักงานได้รับรู้ถึงความรุนแรง ของการเป็นโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังได้มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของสุภาพ ไซยนิษฐ์ (2542) ที่พบว่า การจัดการอภิปรายกลุ่ม การได้รับฟังการเล่าประสบการณ์จากตัวแบบ ทำให้กลุ่มทดลองมีความเข้าใจและรับรู้ความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อมเพิ่มขึ้น และผลของโปรแกรมส่งเสริมพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากมลพิษทางเสียง ทำให้พนักงานมีพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงเพิ่มขึ้น และสอดคล้องกับการศึกษา ของพรทิวา เฉลิมวิภาส (2541) พบว่าประสบการณ์ที่เพื่อนร่วมงานป่วยด้วยโรคประสาทหูเสื่อม จากการทำงานทำให้คนงานทราบถึงความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังมากขึ้น

และมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันโรคประสาทรูเลียมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รวมทั้งสอดคล้องกับการศึกษาของทิพวัลย์ ไชยวงศ์ (2553) ที่พบว่า การให้ความรู้เกี่ยวกับ ความรุนแรงของแคดเมียมเมื่อได้รับแคดเมียมเข้าสู่ร่างกายโดยกระบวนการกลืนจะกระตุ้น ให้กลุ่มตัวอย่างได้รับความรู้ เกิดความคิด ความตระหนัก รวมทั้งทำให้มีการแลกเปลี่ยน ความคิดเห็น ประสบการณ์ และสามารถปฏิบัติตนเพื่อป้องกันแคดเมียมเข้าสู่ร่างกายได้ และผลของโปรแกรมการสอนเน้นความเชื่อด้านสุขภาพต่อการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันแคดเมียม เข้าสู่ร่างกายของนักเรียนหญิงกลุ่มเสี่ยงทำให้กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันแคดเมียม เข้าสู่ร่างกายที่ถูกต้องเพิ่มขึ้น

3. พนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่เข้าร่วมกิจกรรมการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง มีผลต่างคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ประโยชน์ ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังก่อนและหลังการทดลองดีกว่าพนักงานโรงงาน ผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้ อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 3 เนื่องจากพนักงานที่เข้าร่วม กิจกรรมได้มีการอภิปรายกลุ่มเกี่ยวกับ อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง ประโยชน์ของการใช้ อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายที่ถูกวิธี การสวมใส่ทุกครั้ง และสวมใส่อย่างสม่ำเสมอ ตลอดระยะเวลาที่ปฏิบัติงานในที่ที่มีเสียงดังในโรงงานการจัดให้ พนักงานที่มีประสบการณ์ ในการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังที่ถูกต้อง เล่าถึงความรู้สึก และแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง มีการแจกอุปกรณ์ ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง ให้แก่สมาชิกกลุ่มทุกคน และสาธิตการใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตราย ที่ถูกต้อง รวมทั้งมีการให้พนักงานสาธิตย้อนกลับ การใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตราย ฝ่ายบุคคล กล่าวให้กำลังใจแก่สมาชิกและชักชวนกระตุ้นให้สมาชิกกลุ่มปฏิบัติตามสมาชิกที่มีประสบการณ์ การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังที่ถูกต้อง ทำให้พนักงานได้รับความรู้ มีความเข้าใจ และเห็นการปฏิบัติที่ถูกต้อง เพิ่มขึ้นสอดคล้องกับ สุภาพ ไชยนิคย์ (2542) ที่พบว่า การจัดการ อภิปรายกลุ่มการให้ความรู้ถึงคุณประโยชน์ของอุปกรณ์ป้องกันเสียง การนำอุปกรณ์ป้องกัน เสียงมาให้กลุ่มทดลองใช้อย่างถูกวิธี โดยการสาธิตและการสาธิตย้อนกลับทำให้กลุ่มทดลอง มีการรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงเพิ่มขึ้นและมีพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกัน เสียงเพิ่มขึ้น และสอดคล้องกับการศึกษาของ สุริสา ดันชุมพร (2550) ที่พบว่า การรับรู้ประโยชน์ ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังทำให้พนักงานมีความกระตือรือร้นในการใช้ อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังเพิ่มขึ้น

4. พนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่เข้าร่วมกิจกรรมการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง มีผลต่างคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้ อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังก่อนและหลังการทดลองดีกว่าพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์ โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกัน อันตรายจากเสียงดัง เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 4 ซึ่งเป็นผลมาจากการนำโปรแกรมส่งเสริม การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังโดยประยุกต์แนวคิด แบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพ ร่วมกับกระบวนการกลุ่มมาเป็นทฤษฎีหลักในการกำหนดกิจกรรม สามารถพัฒนาการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรค การรับรู้ความรุนแรงของการเกิดโรค การรับรู้ ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง ของพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะ ที่เข้าร่วมกิจกรรมการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียง ดังให้เพิ่มขึ้นได้เนื่องจากการแจกเอกสาร การชี้แจงวัตถุประสงค์การวิจัย การร่วมกันประเมิน สถานการณ์ของเสียงดังในแผนกของตนเป็นการกระตุ้นให้พนักงานเกิดการรับรู้ว่าตนเองมีโอกา สเสี่ยงต่อการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังได้ดีขึ้น การเปิดโอกาสให้พนักงานได้มีการ อภิปรายกลุ่มการเล่าประสบการณ์จากเพื่อนร่วมงานที่ไม่ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง และเป็นโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง หรือ การที่พนักงานได้ทำกิจกรรมเสียงกระซิบเป็นการทำ ให้พนักงานเกิดความเข้าใจถึงผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตประจำวันถ้าหากเป็นโรคประสาทหู เสื่อมจากเสียงดังถึงความอึดอัดที่ไม่สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างเข้าใจความหมายทำให้ พนักงานรับรู้ถึงความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังได้ดีขึ้น การเล่าประสบการณ์ของ พนักงานที่มีการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังอย่างถูกต้องสม่ำเสมอ และมีผลการตรวจ สมรรถภาพการได้ยินที่ปกติ การได้รับการสารคดี และการได้ปฏิบัติจริงในการใช้อุปกรณ์ป้องกัน อันตรายจากเสียงดัง รวมทั้งการเปิดโอกาสให้พนักงานได้อภิปรายถึงสาเหตุของการไม่ใช้อุปกรณ์ ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง การพูดชักชวนของฝ่ายบุคคล เป็นการทำให้พนักงานเกิดการรับรู้ถึง ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังดีขึ้นกว่าก่อนการทดลองและดีกว่ากลุ่ม ควบคุมส่งผลให้พนักงานมีพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังดีกว่าก่อนการเข้า ร่วมโปรแกรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง และ ดีกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตราย จากเสียงดัง สอดคล้องกับแนวคิดแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพของของ Becker et al. (1974) ที่กล่าวว่าบุคคลจะต้องมีการรับรู้ภาวะสุขภาพซึ่งประกอบไปด้วย การรับรู้โอกาสเสี่ยงของปัญหา สุขภาพ (Perceived Susceptibility) การรับรู้ประโยชน์ของพฤติกรรมป้องกันปัญหาสุขภาพ (Perceived Benefits) การรับรู้ความรุนแรงของโรค (Perceived Severity) ที่จะส่งผลให้บุคคล

มีการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพที่เหมาะสม และยังสอดคล้องกับการศึกษาของ โกวิท บุญมีพงศ์ (2541) ที่พบว่า การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการปฏิบัติพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับการศึกษาของ สุริสา ดันชุมพร (2550) ที่พบว่า การรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รวมทั้งสอดคล้องกับการศึกษาของ นิพนธ์ ชินานนท์เวช (2550) พบว่าผลของการส่งเสริมพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลโดยใช้แนวคิดแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพร่วมกับกระบวนการกลุ่ม ทำให้พนักงานที่มีการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรค การรับรู้ความรุนแรงของโรค และมีพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังดีกว่าก่อนการทดลองและดีกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

ด้านบริการ

1. การนำแนวคิดความเชื่อด้านสุขภาพร่วมกับกระบวนการกลุ่มมาประยุกต์ใช้ในโปรแกรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง โดยให้เจ้าของปัญหาได้มีบทบาทในการแสวงหาความรู้หรือมองเห็นปัญหาได้ด้วยตนเอง จากการเข้าร่วมกิจกรรมของกลุ่มแทนการนั่งฟังคำบรรยายหรือการแจ้งให้ทราบถึงปัญหาเพียงฝ่ายเดียว เนื่องจากกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การนำกระบวนการกลุ่มและกิจกรรมที่ส่งเสริมความสัมพันธ์ภายในกลุ่มมาใช้ ทำให้กลุ่มเกิดความสนุกสนานสร้างบรรยากาศที่ดี มีความอบอุ่น ส่งเสริมให้พนักงาน กล้าพูด กล้าแสดงความคิดเห็น ทำให้พนักงานมีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ร่วมกันจากเพื่อนสมาชิกในกลุ่มซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการที่จะร่วมกันแก้ไขปัญหาจึงก่อให้เกิดการประสพผลสำเร็จดีกว่าการแก้ปัญหาเพียงลำพัง ดังนั้น บุคลากรด้านสาธารณสุข พยาบาลอาชีวอนามัย รวมทั้งเจ้าหน้าที่ความปลอดภัย หรือ หัวหน้างาน สามารถนำโปรแกรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังนี้ไปใช้ในโรงงานที่มีเสียงดังเพื่อป้องกันโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังได้เป็นอย่างดี

2. สัมพันธภาพที่ดี ระหว่างผู้วิจัยกับเจ้าของสถานประกอบการและพนักงาน รวมทั้งความต่อเนื่องในการทำกิจกรรม ส่งผลต่อการดำเนินการวิจัยให้เกิดความสำเร็จได้เป็นอย่างดี

ด้านการศึกษา

คณาจารย์ในสถาบันการศึกษาพยาบาลควรนำโปรแกรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง ในการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ในการประกอบการเรียนการสอนแก่นักศึกษาพยาบาลในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพทั้งในภาคทฤษฎีและปฏิบัติ นอกจากนี้ นักศึกษาพยาบาล ควรนำโปรแกรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง ไปประยุกต์ใช้ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ โดยการนำไปจัดกิจกรรมให้กับทางสถานประกอบการที่มีเสียงดัง เพื่อเพิ่มการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง การรับรู้ความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง การรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง เพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังเพิ่มขึ้น

ด้านนโยบาย

ผู้บริหารการพยาบาลควรสนับสนุนให้เจ้าหน้าที่ทางการพยาบาลให้นำโปรแกรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังไปใช้ในการปรับปรุงคุณภาพการจัดรูปแบบการให้บริการด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยแก่เจ้าของสถานประกอบการให้มีคุณภาพที่ดีขึ้น เจ้าของสถานประกอบการควรนำรูปแบบของโปรแกรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนี้ไปประยุกต์ใช้ในการจัดรูปแบบในการส่งเสริมสุขภาพเพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพด้านอื่น ๆ ได้ และควรปรับให้เหมาะสมกับบริบทของสถานประกอบการของตนเองเพื่อการมีคุณภาพชีวิตที่ดีของพนักงานต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาในลักษณะเดียวกันนี้ โดยเพิ่มระยะเวลาการศึกษาให้มากขึ้น อาจเป็น 3 เดือน หรือ 6 เดือน เพื่อติดตามผลและความคงทนของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง
2. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมประเภทผลิตภัณฑ์โลหะในพื้นที่จังหวัดฉะเชิงเทราที่มีเสียงดัง กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นเพศชาย ควรมีการนำโปรแกรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังไปใช้ในโรงงานประเภทอื่นที่มีปัญหาเรื่องเสียงดัง และนำไปใช้ในพื้นที่อื่น ๆ เพื่อให้สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ได้กว้างขวางยิ่งขึ้น